

UMOWA

między

RZECZĄPOSPOLITĄ POLSKĄ

A

NOWĄ ZELANDIĄ

W SPRAWIE UNIKANIA PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA I ZAPOBIEGANIA UCHYLANIU SIĘ OD OPODATKOWANIA W ZAKRESIE PODATKÓW OD DOCHODU

Rzeczpospolita Polska i Nowa Zelandia, pragnąc zawrzeć Umowę w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu,

Uzgodniły, co następuje:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES UMOWY

Artykuł 1

ZAKRES PODMIOTOWY

Niniejsza Umowa dotyczy osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym lub w obu Umawiających się Państwach.

Artykuł 2

PODATKI, KTÓRYCH DOTYCZY UMOWA

1. Niniejsza Umowa dotyczy podatków od dochodu pobieranych na rzecz Umawiającego się Państwa lub jego jednostek terytorialnych, bez względu na sposób ich poboru.
2. Za podatki od dochodu uważa się wszystkie podatki, które pobiera się od całego dochodu albo od części dochodu, włączając podatki od zysku z przeniesienia własności majątku ruchomego lub nieruchomego, podatki od ogólnej kwoty płac i wynagrodzeń wypłacanych przez przedsiębiorstwa, jak również podatki od przyrostu majątku.
3. Do obecnie istniejących podatków, których dotyczy Umowa, należą:
 - a) w Nowej Zelandii:
 - podatek od dochodu,
 - b) w Rzeczypospolitej Polskiej:
 - podatek dochodowy od osób fizycznych, i
 - podatek dochodowy od osób prawnych.
4. Niniejsza Umowa będzie miała także zastosowanie do wszystkich podatków takiego samego lub w istotnym stopniu podobnego rodzaju, które po podpisaniu niniejszej Umowy zostaną wprowadzone obok już istniejących podatków lub w ich miejsce. Właściwe organy Umawiających się Państw będą informowały się wzajemnie we właściwym czasie o zasadniczych zmianach dokonanych w ich ustawodawstwach podatkowych.
5. Bez względu na postanowienia ustępu 1 i 2, podatki objęte Umową nie obejmują żadnej kwoty stanowiącej opłatę karną lub odsetki nałożone na podstawie ustawodawstwa każdego z Umawiających się Państw.

ROZDZIAŁ II

DEFINICJE

Artykuł 3

DEFINICJE OGÓLNE

1. W rozumieniu niniejszej Umowy, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej:
 - a) określenie „osoba” oznacza osobę fizyczną, spółkę oraz każde inne zrzeszenie osób;
 - b) określenie „spółka” oznacza każdą osobę prawną lub każdą jednostkę organizacyjną, którą dla celów podatkowych traktuje się jako osobę prawną;
 - c) określenie „przedsiębiorstwo” ma zastosowanie do prowadzenia wszelkiej działalności gospodarczej;
 - d) określenia „przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa” oraz „przedsiębiorstwo drugiego Umawiającego się Państwa” oznaczają odpowiednio, przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym Umawiającym się Państwie i przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie;
 - e) określenie „transport międzynarodowy” oznacza wszelki transport statkiem morskim albo statkiem powietrznym, eksploatowanym przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa, z wyjątkiem przypadku, gdy taki statek morski albo statek powietrzny jest eksploatowany wyłącznie między miejscami położonymi w drugim Umawiającym się Państwie;
 - f) określenie „właściwy organ” oznacza:
 - (i) w przypadku Nowej Zelandii – Komisarza Dochodów Krajowych lub jego upoważnionego przedstawiciela,
 - (ii) w przypadku Rzeczypospolitej Polskiej - Ministra Finansów lub jego upoważnionego przedstawiciela;
 - g) określenie „obywatel” w odniesieniu do Umawiającego się Państwa oznacza:
 - (i) każdą osobę fizyczną posiadającą narodowość lub obywatelstwo tego Umawiającego się Państwa, i

- (ii) każdą osobę prawną, spółkę osobową lub stowarzyszenie utworzone na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w tym Umawiającym się Państwie;
 - h) określenie „działalność gospodarcza” obejmuje wykonywanie wolnego zawodu i innej działalności o niezależnym charakterze;
 - i) określenia „Umawiające się Państwo” i „drugie Umawiające się Państwo” oznaczają, w zależności od kontekstu, Nową Zelandię lub Rzeczpospolitą Polską;
 - j)
 - (i) określenie „Nowa Zelandia” oznacza terytorium Nowej Zelandii lecz nie obejmuje Tokelau lub Samorządnych Państw Wysp Cook’a i Niue; obejmuje ono również każdy obszar poza wodami terytorialnymi określonymi na mocy ustawodawstwa Nowej Zelandii i zgodnie z prawem międzynarodowym jako obszar, na którym Nowa Zelandia sprawuje suwerenne prawa w odniesieniu do zasobów naturalnych,
 - (ii) określenie „Rzeczpospolita Polska” oznacza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, włącznie z jakimkolwiek obszarem poza jej wodami terytorialnymi, na których na mocy prawa polskiego i zgodnie z prawem międzynarodowym, Polska może sprawować suwerenne prawa w odniesieniu do dna morskiego i jego podglebia oraz ich zasobów naturalnych.
2. W rozumieniu artykułów 10, 11 i 12 powiernika podlegającego podatkowi w Umawiającym się Państwie w zakresie dywidend, odsetek i należności licencyjnych uważa się za właściciela takich odsetek lub dywidend albo należności licencyjnych.
3. Przy stosowaniu Umowy przez Umawiające się Państwo, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej, każde określenie w niej nie zdefiniowane, będzie miało takie znaczenie, jakie ma ono w przepisach prawnych tego Państwa w zakresie podatków, do których Umowa ma zastosowanie, przy czym znaczenie wynikające z ustawodawstwa podatkowego tego Państwa ma pierwszeństwo przed znaczeniem nadanym określeniu przez inne przepisy prawne tego Państwa.

Artykuł 4

MIEJSCE ZAMIESZKANIA LUB SIEDZIBA

1. W rozumieniu niniejszej Umowy, osoba ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie:
 - a) w przypadku Nowej Zelandii, jeżeli osoba ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Nowej Zelandii w rozumieniu nowozelandzkich przepisów podatkowych;
 - b) w przypadku Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli osoba ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu polskich przepisów podatkowych.
2. W rozumieniu niniejszej Umowy, osoba nie posiada miejsca zamieszkania lub siedziby w Umawiającym się Państwie jeżeli podlega opodatkowaniu w tym Państwie tylko w zakresie dochodu ze źródeł w tym Państwie.
3. Jeżeli, stosownie do postanowień ustępu 1 i 2, osoba fizyczna ma miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, to jej status określa się według następujących zasad:
 - a) osobę uważa się za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, w którym ma ona stałe miejsce zamieszkania; jeżeli ma ona stałe miejsce zamieszkania w obu Państwach, to uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, z którym ma ona ściślejsze powiązania osobiste i gospodarcze (ośrodek interesów życiowych);
 - b) jeżeli nie można ustalić, w którym Państwie osoba ma ośrodek interesów życiowych, albo jeżeli nie posiada ona stałego miejsca zamieszkania w żadnym z Państw, to uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie, w którym zwykle przebywa;
 - c) jeżeli przebywa ona zazwyczaj w obu Państwach lub nie przebywa zazwyczaj w żadnym z nich, to uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie, którego jest obywatelem;
 - d) jeżeli osoba jest obywatelem obydwu Państw lub nie jest obywatelem żadnego z nich, to właściwe organy Umawiających się Państw rozstrzygną sprawę w drodze wzajemnego porozumienia.
4. Jeżeli, stosownie do postanowień ustępów 1 i 2, osoba nie będąca osobą fizyczną ma siedzibę w obu Umawiających się Państwach, to uważa się, że ma ona siedzibę tylko w Państwie, w którym znajduje się miejsce jej faktycznego zarządu.

Artykuł 5

ZAKŁAD

1. W rozumieniu niniejszej Umowy, określenie „zakład” oznacza stałą placówkę, poprzez którą całkowicie lub częściowo prowadzona jest działalność przedsiębiorstwa.
2. Określenie „zakład” obejmuje w szczególności:
 - a) miejsce zarządu,
 - b) filię,
 - c) biuro,
 - d) fabrykę,
 - e) warsztat oraz
 - f) kopalnię, źródło ropy naftowej lub gazu, kamieniołom albo każde inne miejsce wydobywania zasobów naturalnych.
3. Plac budowy, prace budowlane, instalacyjne lub montażowe albo czynności nadzorcze związane z takim placem budowy, pracami budowlanymi, instalacyjnymi lub montażowymi stanowią zakład tylko wtedy, gdy trwają one dłużej niż dwanaście miesięcy.
4. Uważa się, że przedsiębiorstwo posiada zakład w Umawiającym się państwie i prowadzi działalność gospodarczą za pośrednictwem takiego zakładu, jeżeli:
 - a) przez ponad 90 dni:
 - i) prowadzi działalność, która polega na, lub jest związana z poszukiwaniem lub eksploatacją zasobów naturalnych, obejmującą wycinkę drewna, położonych w tym Państwie, lub
 - ii) istotne urządzenie jest wykorzystywane w tym Państwie przez przedsiębiorstwo, lub na podstawie kontraktu z przedsiębiorstwem, lub
 - b) świadczy ono usługi (w tym usługi konsultingowe i usługi wolnych zawodów) ale tylko wtedy, jeżeli działalność tego charakteru trwa w granicach Państwa przez okres lub okresy przekraczające łącznie 183 dni w każdorazowym 12 miesięcznym okresie zaczynającym się lub kończącym w danym roku osiągnięcia dochodu.
5. Dla potrzeb ustalenia okresu trwania działalności, o której mowa w ustępach 3 i 4, okres, w którym działalność jest prowadzona w Umawiającym się Państwie przez przedsiębiorstwo powiązane z drugim

przedsiębiorstwem będzie zsumowany z okresem, w którym działalność jest prowadzona przez przedsiębiorstwo, z którym jest ono powiązane jeżeli pierwsza wymieniona działalność jest związana z działalnością prowadzoną w tym Państwie przez to drugie przedsiębiorstwo, pod warunkiem, że każdy okres, w którym dwa lub więcej przedsiębiorstw powiązanych prowadzi zbieżną działalność jest liczony tylko jeden raz. Uważa się, że przedsiębiorstwo jest powiązane z drugim przedsiębiorstwem, jeżeli jedno jest kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio przez drugie, lub jeżeli oba są kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio przez osobę lub osoby trzecie.

6. Uważa się, że przedsiębiorstwo nie posiada zakładu z tytułu:
 - a) użytkowania placówek, które służą wyłącznie do składowania, wystawiania lub dostawy dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa;
 - b) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa wyłącznie w celu składowania, wystawiania lub dostawy;
 - c) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa wyłącznie w celu przerobu przez inne przedsiębiorstwo;
 - d) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu zakupu dóbr lub towarów albo w celu zbierania informacji dla przedsiębiorstwa;
 - e) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu prowadzenia dla przedsiębiorstwa jakiegokolwiek innej działalności o charakterze przygotowawczym lub pomocniczym;
 - f) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu prowadzenia któregośkolwiek rodzaju działalności, o jakich mowa w punktach a) do e), pod warunkiem jednak, że całkowita działalność tej placówki, wynikająca z takiego połączenia rodzajów działalności ma charakter przygotowawczy lub pomocniczy.
7. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, jeżeli osoba, z wyjątkiem niezależnego przedstawiciela w rozumieniu ustępu 8, działa w imieniu przedsiębiorstwa oraz posiada i zwyczajowo wykonuje pełnomocnictwo do zawierania umów w Umawiającym się Państwie w imieniu przedsiębiorstwa, to uważa się, że przedsiębiorstwo to posiada w tym Państwie zakład, w zakresie każdego rodzaju działalności, jaką osoba ta podejmuje dla przedsiębiorstwa, chyba, że działalność takiej osoby jest ograniczona do działalności, o której mowa w ustępie 6, która gdyby była

wykonywana przez stałą placówkę, nie czyniłaby tej placówki zakładem na podstawie postanowień tego ustępu.

8. Nie uważa się, że przedsiębiorstwo posiada zakład w Umawiającym się Państwie tylko z tego powodu, że wykonuje ono w tym Państwie czynności przez maklera, generalnego komisanta albo przez jakiegokolwiek innego niezależnego przedstawiciela, pod warunkiem, że te osoby działają w ramach swojej zwykłej działalności.
9. Fakt, że spółka mająca siedzibę w Umawiającym się Państwie kontroluje lub jest kontrolowana przez spółkę, która ma siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, albo która prowadzi działalność w tym drugim Państwie (przez posiadany tam zakład albo w inny sposób), nie wystarcza, aby którąkolwiek z tych spółek uważać za zakład drugiej spółki.

RODZIAŁ III

OPODATKOWANIE DOCHODU

Artykuł 6

DOCHÓD Z MAJĄTKU NIERUCHOMEGO

1. Dochód osiągniany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z majątku nieruchomego (włączając dochód z gospodarstwa rolnego, leśnego lub rybnego), położonego w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.
2. Określenie „majątek nieruchomy” ma takie znaczenie, jakie nadaje mu prawo tego Umawiającego się Państwa, na terytorium którego dany majątek jest położony. Określenie to obejmuje w każdym przypadku mienie przynależne do majątku nieruchomego, żywy i martwy inwentarz gospodarstw rolnych i leśnych, prawa, do których mają zastosowanie przepisy prawa powszechnego dotyczące własności nieruchomości, prawa użytkowania majątku nieruchomego, jak również prawa do stałych i zmiennych świadczeń z tytułu eksploatacji lub prawa do eksploatacji złóż mineralnych, źródeł i innych zasobów naturalnych lub wycinki drewna; statki morskie, statki żeglugi śródlądowej i statki powietrzne nie stanowią majątku nieruchomego.
3. Postanowienia ustępu 1 stosuje się do bezpośredniego użytkowania, dzierżawy lub użytkowania w każdej innej formie majątku nieruchomego.
4. Postanowienia ustępów 1 i 3 stosuje się również do dochodu osiąganego z nieruchomości przedsiębiorstwa.

Artykuł 7

ZYSKI PRZEDSIĘBIORSTW

1. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że przedsiębiorstwo prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie działalność gospodarczą poprzez położony tam zakład. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi lub prowadziło działalność w ten sposób, to zyski przedsiębiorstwa mogą być opodatkowane w drugim Państwie, jednak tylko w takiej mierze, w jakiej można je przypisać takiemu zakładowi.
2. Jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa prowadzi działalność w drugim Umawiającym się Państwie poprzez położony tam zakład, to z zastrzeżeniem postanowień ustępu 3, w każdym Umawiającym się Państwie należy przypisać takiemu zakładowi takie zyski, które mógłby on osiągnąć, gdyby wykonywał taką samą lub podobną działalność w takich samych lub podobnych warunkach jako samodzielne przedsiębiorstwo i był całkowicie niezależny w stosunkach z przedsiębiorstwem, którego jest zakładem.
3. Przy ustalaniu zysków zakładu dopuszcza się odliczanie nakładów ponoszonych na rzecz tego zakładu, włącznie z kosztami zarządzania i ogólnymi kosztami administracyjnymi, niezależnie od tego, czy powstały w tym Państwie, w którym położony jest zakład, czy gdzie indziej.
4. Nie można przypisać zakładowi zysku tylko z tytułu samego zakupu dóbr lub towarów przez ten zakład dla przedsiębiorstwa.
5. Przy stosowaniu poprzednich ustępów, ustalanie zysków zakładu powinno być dokonywane każdego roku w taki sam sposób, chyba, że istnieją uzasadnione powody, aby postąpić inaczej.
6. Jeżeli:
 - a) osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym z Umawiających się Państw jest majątkowo uprawniona, czy to bezpośrednio czy za pośrednictwem jednego lub więcej podstawionych majątków powierniczych do udziału w zyskach przedsiębiorstwa prowadzonego w drugim Umawiającym się Państwie przez powiernika majątku powierniczego innego niż majątek powierniczy uważany za spółkę dla celów podatkowych; oraz
 - b) w odniesieniu do tego przedsiębiorstwa, dany powiernik zgodnie z zasadami artykułu 5, posiada zakład w tym drugim Państwie,

przedsiębiorstwo prowadzone przez powiernika będzie uważane jako prowadzące działalność w drugim Państwie poprzez zakład tam położony a jego udział w zyskach przedsiębiorstwa będzie przypisany temu zakładowi.

7. Jeżeli w zyskach mieszczą się dochody, które zostały odrębnie uregulowane w innych artykułach niniejszej Umowy, to postanowienia tych innych artykułów nie będą naruszane przez postanowienia tego artykułu.
8. Dochód lub zyski z wszelkiego rodzaju ubezpieczeń są opodatkowane zgodnie z ustawodawstwem każdego Umawiającego się Państwa. Jednakże, jeżeli przedsiębiorstwo jednego z Umawiających się Państw uzyskuje składki opłacane za ubezpieczenie od ryzyka położonego w drugim Państwie, inaczej niż poprzez zakład położony w drugim Państwie, to dochód lub zyski osiągnane przez przedsiębiorstwo z tytułu ubezpieczenia takiego ryzyka nie przekroczy w tym drugim Państwie 10 procent składek brutto opłacanych za ubezpieczenie takiego ryzyka.

Artykuł 8

TRANSPORT MORSKI I LOTNICZY

1. Zyski osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym z Umawiających się Państw pochodzące z eksploatacji statków morskich lub statków powietrznych w transporcie międzynarodowym będą podlegać opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
2. Bez względu na postanowienia ustępu 1, takie zyski mogą być opodatkowane w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli są to zyski pochodzące z eksploatacji statków morskich lub statków powietrznych ograniczonej wyłącznie do miejscowości położonych w tym drugim Państwie.
3. Postanowienia ustępów 1 i 2 mają zastosowanie również do udziału w zyskach pochodzących z tytułu uczestnictwa w umowie poolowej, we wspólnym przedsięwzięciu lub w międzynarodowym związku eksploatacyjnym.
4. W rozumieniu niniejszego artykułu, zyski pochodzące z przewozu statkami morskimi lub statkami powietrznymi pasażerów, inwentarza żywego, poczty, dóbr lub towarów załadowanych w Umawiającym się Państwie do miejsca przeznaczenia położonego w tym samym Państwie będą traktowane

jako zyski z eksploatacji statków morskich lub statków powietrznych wyłącznie między miejscowościami położonymi w granicach tego Państwa.

Artykuł 9

PRZEDSIĘBIORSTWA POWIĄZANE

1. Jeżeli:

- a) przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa uczestniczy bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, albo
- b) te same osoby uczestniczą bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa i przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa,

i jeżeli w jednym i w drugim przypadku między dwoma przedsiębiorstwami w zakresie ich stosunków handlowych lub finansowych, zostaną umówione lub narzucone warunki, które różnią się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne przedsiębiorstwa, wówczas zyski, które osiągałoby jedno z przedsiębiorstw bez tych warunków, ale z powodu tych warunków ich nie osiągnęło, mogą być uznane za zyski tego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowane.

2. Jeżeli Umawiające się Państwo włącza do zysków własnego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowuje zyski przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, z tytułu których przedsiębiorstwo to zostało opodatkowane w tym drugim Państwie, a zyski w ten sposób połączone są zyskami, które osiągnęłoby przedsiębiorstwo pierwszego Państwa, gdyby warunki ustalone między oboma przedsiębiorstwami były takie jak między przedsiębiorstwami niezależnymi, wtedy to drugie Państwo dokona odpowiedniej korekty kwoty podatku wymierzonego w tym Państwie. Przy ustalaniu takiej korekty będą odpowiednio uwzględniane inne postanowienia niniejszej Umowy, a właściwe organy Umawiających się Państw, będą w razie konieczności porozumiewać się ze sobą.

Artykuł 10

DYWIDENDY

1. Dywidendy, wypłacane przez spółkę mającą siedzibę w Umawiającym się Państwie osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Jednakże dywidendy te mogą być opodatkowane także w Umawiającym się Państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma swoją siedzibę, i zgodnie z prawem tego Państwa, ale jeżeli osoba uprawniona do dywidend ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek tak ustalony nie może przekroczyć 15% kwoty brutto dywidend.

Postanowienia tego ustępu nie dotyczą opodatkowania spółki w odniesieniu do zysków, z których dywidendy są wypłacane.

3. Określenie „dywidendy” użyte w tym artykule, oznacza dochód z akcji lub udziałów i inny dochód traktowany jak dochód z akcji lub udziałów według ustawodawstwa Państwa, w którym spółka wypłacająca dywidendę ma siedzibę.
4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do dywidend, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się siedziba spółki wypłacającej dywidendy, działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony i gdy udział, z tytułu którego wypłaca się dywidendy, faktycznie wiąże się z działalnością takiego zakładu. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7.
5. Jeżeli spółka, której siedziba znajduje się w Umawiającym się Państwie, osiąga zyski lub dochody z drugiego Umawiającego się Państwa, wówczas to drugie Państwo nie może ani obciążać podatkiem dywidend wypłacanych przez tę spółkę, z wyjątkiem przypadku, gdy takie dywidendy są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym drugim Państwie lub w przypadku, gdy udział, z tytułu którego dywidendy są wypłacane, faktycznie wiąże się z działalnością zakładu położonego w drugim Państwie, ani też obciążać nie wydzielonych zysków spółki podatkiem od nie wydzielonych zysków, nawet jeśli wypłacone dywidendy lub nie wydzielone zyski całkowicie lub częściowo pochodzą z zysków albo dochodów osiągniętych w tym drugim Państwie.

Artykuł 11

ODSETKI

1. Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Jednakże takie odsetki mogą być także opodatkowane w Umawiającym się Państwie, w którym powstają i zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa, ale jeżeli osoba uprawniona do odsetek ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 10% kwoty brutto tych odsetek.
3. Użyte w tym artykule określenie „odsetki” oznacza dochód z wszelkiego rodzaju wierzytelności, zarówno zabezpieczonych jak i niezabezpieczonych hipoteką i prawem do udziału w zyskach dłużnika, a w szczególności dochody z pożyczek rządowych oraz dochody z obligacji lub skryptów dłużnych, włącznie z premiami i nagrodami związanymi z takimi pożyczkami, obligacjami lub skryptami dłużnymi a także dochód podlegający takiemu samemu opodatkowaniu jak dochód z pieniędzy pożyczonych według prawa Państwa, w którym ten dochód powstaje, ale nie obejmuje dochodu, który jest traktowany jak dywidenda na podstawie artykułu 10.
4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do tych odsetek mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, w którym powstają odsetki, działalność gospodarczą poprzez zakład tam położony i jeżeli wierzytelność, z tytułu której płacone są odsetki, jest faktycznie związana z takim zakładem. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7.
5. Uważa się, że odsetki powstają w Umawiającym się Państwie, jeżeli płatnikiem jest samo Państwo, jego jednostka terytorialna, organ lokalny lub osoba mająca w tym Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę. Jeżeli jednak osoba wypłacająca odsetki, bez względu na to, czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład, w związku z działalnością którego powstało zobowiązanie, z tytułu którego są wypłacane odsetki i te odsetki są odliczane przy ustalaniu dochodu lub zysków, które można przypisać temu zakładowi, wówczas uważa się że te odsetki powstają w państwie, w którym zakład jest położony.

6. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między płatnikiem a osobą uprawnioną do odsetek lub między nimi a osobą trzecią, kwota odsetek związanych z zadłużeniem, z tytułu którego są wypłacane przekracza kwotę, która byłaby uzgodniona pomiędzy płatnikiem a osobą uprawnioną do odsetek bez tych powiązań, wówczas postanowienia tego artykułu mają zastosowanie tylko do ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednią część podlega opodatkowaniu w każdym Umawiającym się Państwie zgodnie z jego prawem i z uwzględnieniem odpowiednich postanowień niniejszej Umowy.

Artykuł 12

NALEŻNOŚCI LICENCYJNE

1. Należności licencyjne powstające w Umawiającym się Państwie i wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Jednakże, takie należności, mogą być również opodatkowane w Umawiającym się Państwie, w którym powstają i zgodnie z prawem tego Państwa, ale jeżeli osoba uprawniona do należności licencyjnych ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 10 % procent kwoty należności licencyjnych brutto.
3. Określenie „należności licencyjne” użyte w tym artykule, oznacza wszelkiego rodzaju należności dokonywane okresowo lub inaczej, lecz opisane albo obliczone w granicach w jakich mogą być uważane za pochodzące z tytułu:
 - a) użytkowania lub prawa do użytkowania wszelkiego prawa autorskiego (w tym użytkowania lub prawa do użytkowania dzieła literackiego, teatralnego, muzycznego lub dzieł artystycznych, nagrań dźwiękowych, filmów, programów radiowych i telewizyjnych, programów kablowych lub drukarskich wzorów opublikowanych wydawnictw), patentu, wzoru lub modelu, planu, tajemnicy technologii lub procesu produkcyjnego, znaku towarowego lub innej podobnej własności lub prawa; lub
 - b) użytkowania lub prawa do użytkowania wszelkiego urządzenia przemysłowego, naukowego lub handlowego; lub
 - c) udostępnienia wiedzy lub informacji przemysłowej, handlowej, naukowej lub technicznej; lub

- d) udzielania wszelkiej pomocy o charakterze posiłkowym i uzupełniającym służącej jako środek umożliwiający stosowanie lub korzystanie z wszelkiego majątku lub prawa wymienionego w punkcie a), urządzenia wymienionego w punkcie b) lub wszelkiej wiedzy czy informacji wymienionych w punkcie c); lub
 - e) całkowitego lub częściowego powstrzymania się od korzystania lub udzielania jakiegokolwiek własności lub prawa wymienionego w tym ustępie.
4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do należności licencyjnych, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, z którego pochodzą należności licencyjne, działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony, a prawa lub majątek, z tytułu których wypłacane są należności licencyjne, faktycznie wiążą się z działalnością tego zakładu. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7.
 5. Uważa się, że należności licencyjne powstają w Umawiającym się Państwie, gdy płatnikiem jest osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jeżeli jednak osoba wypłacająca należności licencyjne, bez względu na to czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład w związku z którym powstał obowiązek zapłaty tych należności i należności te są ponoszone przez ten zakład i są odliczane przy ustalaniu dochodu lub zysków, które można przypisać temu zakładowi, wówczas uważa się, że należności licencyjne powstają w Państwie, w którym znajduje się zakład.
 6. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między płatnikiem a osobą uprawnioną do należności licencyjnych lub między nimi a osobą trzecią, kwota należności licencyjnych płacona za użytkowanie, prawo lub informację, przekracza kwotę, którą płatnik i osoba uprawniona do należności licencyjnych uzgodniliby bez tych powiązań, wówczas postanowienia tego artykułu stosuje się tylko do tej ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku, nadwyżka ponad wymienioną poprzednio kwotę, podlega opodatkowaniu w każdym Umawiającym się Państwie zgodnie z jego prawem i z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Umowy.

Artykuł 13

ZYSKI Z PRZENIESIENIA WŁASNOŚCI MAJĄTKU

1. Zyski osiągnięte przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, z przeniesienia własności majątku nieruchomego, o którym mowa w artykule 6, położonego w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Zyski z przeniesienia własności majątku ruchomego, stanowiącego część majątku zakładu, który przedsiębiorstwo jednego Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, włączając zyski z przeniesienia tytułu własności takiego zakładu (odrębnie albo razem z całym przedsiębiorstwem), mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
3. Zyski, osiągnięte z przeniesienia własności statków morskich lub statków powietrznych eksploatowanych w transporcie międzynarodowym albo z majątku ruchomego związanego z eksploatacją tych statków morskich lub statków powietrznych podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym przedsiębiorstwo przenoszące własność takich statków morskich lub powietrznych lub innego mienia ma siedzibę.
4. Zyski osiągnięte przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym z Umawiających się Państw z przeniesienia własności akcji lub udziałów, których wartość stanowi ponad 50 procent, bezpośrednio lub pośrednio, nieruchomości położonej w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
5. Żadne postanowienia niniejszej Umowy nie naruszają ustawodawstwa Umawiającego się Państwa dotyczącego opodatkowania dochodów o charakterze majątkowym uzyskiwanych z przeniesienia majątku innego niż ten do którego mają zastosowanie postanowienia poprzednich ustępów tego artykułu.

Artykuł 14

PRACA NAJEMNA

1. Z uwzględnieniem postanowień artykułów 15, 17 i 18 pensje, płace i inne wynagrodzenia, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje za pracę najemną, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że praca wykonywana jest w drugim Umawiającym się Państwie. Jeżeli praca jest tak wykonywana, to otrzymywane za nią wynagrodzenie może być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Bez względu na postanowienia ustępu 1, wynagrodzenie, jakie osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje za pracę najemną wykonywaną w drugim Umawiającym się Państwie, podlega opodatkowaniu tylko w tym pierwszym wymienionym Państwie jeżeli:
 - a) odbiorca przebywa w drugim Państwie przez okres lub okresy nie przekraczające łącznie 183 dni w okresie dwunastu miesięcy, rozpoczynającym się lub kończącym w danym roku podatkowym, i
 - b) wynagrodzenie jest wypłacane przez pracodawcę, lub w jego imieniu, który nie ma miejsce zamieszkania lub siedziby w drugim Państwie, i
 - c) wynagrodzenie nie podlega odliczeniu przy ustalaniu podlegających opodatkowaniu zysków zakładu, który pracodawca posiada w drugim Państwie.
3. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu, wynagrodzenie otrzymywane za pracę najemną, wykonywaną na pokładzie statku morskiego lub statku powietrznego eksploatowanego w transporcie międzynarodowym przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, może być opodatkowane w tym Państwie.

Artykuł 15

WYNAGRODZENIA DYREKTORÓW

Wynagrodzenia dyrektorów i inne podobne wypłaty, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje z tytułu członkostwa w radzie dyrektorów spółki mającej siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

Artykuł 16

ARTYŚCI I SPORTOWCY

1. Bez względu na postanowienia artykułów 7 i 14, dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z tytułu działalności artystycznej, na przykład artysty scenicznego, filmowego radiowego lub telewizyjnego, jak też muzyka lub sportowca, z osobiście wykonywanej w tym charakterze działalności w drugim Umawiającym się Państwie może być opodatkowany w tym drugim Państwie.
2. Jeżeli dochód, mający związek z osobiście wykonywaną działalnością artysty lub sportowca, nie przypada na rzecz tego artysty lub sportowca lecz innej osobie, to dochód taki, bez względu na postanowienia artykułów 7 i 14, może być opodatkowany w tym Umawiającym się Państwie, w którym działalność tego artysty lub sportowca jest wykonywana.

Artykuł 17

EMERYTURY I RENTY

1. Emerytury i inne podobne świadczenia (w tym emerytury pracowników państwowych), wypłacane w związku z wcześniejszą pracą najemną osobie mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
2. Emerytury oraz inne podobne wynagrodzenia wypłacane w ramach ustawodawstwa o ubezpieczeniach społecznych Umawiającego się Państwa, osobie posiadającej miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w tym drugim Państwie.
3. Alimenty i inne świadczenia na utrzymanie powstające w jednym Umawiającym się Państwie i wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w pierwszym Państwie.

Artykuł 18

PRACOWNICY PAŃSTWOWI

1. Wynagrodzenia, płace i inne podobne świadczenia (inne niż emerytury i renty), wypłacane przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej osobie fizycznej

z tytułu pełnienia przez nią funkcji państwowych dla tego Rządu będą zwolnione z opodatkowania w Nowej Zelandii jeżeli osoba nie ma miejsca zamieszkania w Nowej Zelandii w rozumieniu ustawodawstwa podatkowego Nowej Zelandii lub ma miejsce zamieszkania w Nowej Zelandii w rozumieniu ustawodawstwa podatkowego Nowej Zelandii w wyłącznie w celu wykonywania tych funkcji.

2. Wynagrodzenia, płace i inne podobne świadczenia (inne niż emerytury i renty), wypłacane przez Rząd Nowej Zelandii osobie fizycznej z tytułu pełnienia przez nią funkcji państwowych dla tego Rządu będą zwolnione z opodatkowania w Rzeczypospolitej Polskiej jeżeli osoba nie ma miejsca zamieszkania w Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu ustawodawstwa podatkowego Rzeczypospolitej Polskiej lub ma miejsce zamieszkania w Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu ustawodawstwa podatkowego Rzeczypospolitej Polskiej w wyłącznie w celu wykonywania tych funkcji.
3. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania do wynagrodzeń mających związek z działalnością handlową lub gospodarczą prowadzoną przez jeden z Rządów, o których mowa w tym artykule. W takim przypadku w zależności od sytuacji stosuje się postanowienia artykułu 14 lub 15.

Artykuł 19

STUDENCI

Płatności, które student, który ma lub bezpośrednio przed przybyciem do Umawiającego się Państwa, miał miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, i który przebywa w pierwszym wymienionym Państwie wyłącznie w celu kształcenia się, otrzymuje na utrzymanie lub kształcenie, nie podlegają opodatkowaniu w tym Państwie, pod warunkiem, że takie płatności pochodzą ze źródeł z poza tego Państwa.

Artykuł 20

INNE DOCHODY

Części dochodu osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, bez względu na to gdzie są osiągnane, nie objęte postanowieniami poprzednich artykułów niniejszej Umowy, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, z tym, że jeżeli taki dochód jest osiągnany ze źródeł w drugim Umawiającym się Państwie, to może być on również opodatkowany w tym drugim Państwie.

ROZDZIAŁ IV
METODY UNIKANIA PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA

Artykuł 21

UNIKANIE PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA

1. Z uwzględnieniem istniejącego ustawodawstwa nowozelandzkiego (które nie narusza zawartej tutaj zasady) dotyczącego zaliczania jako kredytu na poczet podatku nowozelandzkiego, podatku zapłaconego w kraju poza Nową Zelandią, polski podatek zapłacony na podstawie ustawodawstwa Rzeczypospolitej Polskiej i zgodnie z niniejszą Umową, z tytułu dochodu osiąganego przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Nowej Zelandii ze źródeł w Rzeczypospolitej Polskiej, (z wyłączeniem, w przypadku dywidend, podatku zapłaconego od zysków, z których wypłacana jest dywidenda), będzie zaliczany na poczet podatku nowozelandzkiego należnego w odniesieniu do tego dochodu.
2. W przypadku Rzeczypospolitej Polskiej, podwójnego opodatkowania unika się w następujący sposób:
 - a) jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód, który stosownie do postanowień niniejszej Umowy, podlega opodatkowaniu w Nowej Zelandii, to Polska, z uwzględnieniem postanowień punktu b), wyłączy taki dochód od opodatkowania; Polska, przy obliczaniu podatku należnego od pozostałego dochodu tej osoby zastosuje stawkę podatku, jaka byłaby właściwa, gdyby wyłączony dochód nie był wyłączony;
 - b) jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga części dochodu, które zgodnie z postanowieniami artykułu 7 ustęp 8, artykułów 10, 11 i 12 mogą być opodatkowane w Nowej Zelandii, Polska zezwoli na odliczenie od podatku tej osoby sumy równej podatkowi dochodowemu zapłaconemu w Nowej Zelandii. Jednakże, takie odliczenie nie może przekroczyć tej części podatku obliczonej przed dokonaniem odliczenia, która odpowiada tej części dochodu osiągniętego w Nowej Zelandii.

ROZDZIAŁ V
POSTANOWIENIA SZCZEGÓLNE

Artykuł 22

RÓWNE TRAKTOWANIE

1. Obywatele Umawiającego się Państwa nie mogą być poddani w drugim Umawiającym się Państwie ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe niż opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddani w tych samych okolicznościach obywatele tego drugiego Państwa.
2. Opodatkowanie zysków zakładu ustalonych zgodnie z artykułem 7, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie i które mogą być przypisane temu zakładowi zgodnie z artykułem 7, nie może być w tym drugim Państwie mniej korzystne niż opodatkowanie przedsiębiorstw tego drugiego Państwa prowadzących taką samą działalność.
3. Artykuł ten nie może być rozumiany jako zobowiązujący Umawiające się Państwo do udzielenia osobom mającym miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie jakichkolwiek osobistych zwolnień, ulg i obniżek podatkowych, z uwagi na stan cywilny i rodzinny, których udziela ono osobom mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium.
4. Przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, których majątek należy w całości lub częściowo, albo który jest kontrolowany bezpośrednio lub pośrednio przez jedną lub więcej osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, nie mogą być w pierwszym Umawiającym się Państwie poddane opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe aniżeli opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym mogą być poddane podobne przedsiębiorstwa pierwszego Państwa, których majątek należy w całości lub częściowo, albo które są kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio, przez jedną lub więcej osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie trzecim.
5. Zawarte w tym artykule określenie „opodatkowanie” oznacza podatki, które są objęte niniejszą Umową.

Artykuł 23

PROCEDURA WZAJEMNEGO POROZUMIEWANIA SIĘ

1. Jeżeli osoba jest zdania, że działania jednego lub obu Umawiających się Państw powodują lub spowodują dla niej opodatkowanie niezgodne z postanowieniami niniejszej Umowy, wówczas może ona niezależnie od środków przewidzianych w prawie wewnętrznym tych Państw, przedstawić swoją sprawę właściwemu organowi tego Umawiającego się Państwa, w którym ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę. Sprawa winna być przedłożona w ciągu trzech lat, licząc od dnia pierwszego urzędowego zawiadomienia o działaniu powodującym opodatkowanie niezgodne z Umową.
2. Właściwy organ, jeżeli uzna zarzut za uzasadniony i jeżeli nie może znaleźć zadowalającego rozwiązania, podejmie starania, aby przypadek ten uregulować w porozumieniu z właściwym organem drugiego Umawiającego się Państwa, tak aby zapobiec opodatkowaniu niezgodnemu z Umową. Każde osiągnięte porozumienie zostanie wprowadzone w życie bez względu na terminy przewidziane przez ustawodawstwo Umawiających się Państw.
3. Właściwe organy Umawiających się Państw, będą czynić starania, aby w drodze wzajemnego porozumienia usuwać trudności lub wątpliwości, które mogą powstać przy interpretacji lub stosowaniu Umowy.
4. Właściwe organy Umawiających się Państw mogą komunikować się bezpośrednio, w tym w ramach wspólnej komisji złożonej z nich samych lub ich przedstawicieli, w celu osiągnięcia porozumienia w rozumieniu postanowień poprzednich ustępów.

Artykuł 24

WYMIANA INFORMACJI

1. Właściwe organy Umawiających się Państw będą wymieniały takie informacje, które prawdopodobnie mogą mieć istotne znaczenie do stosowania postanowień niniejszej Umowy albo do wymiaru lub wdrażania wewnętrznego ustawodawstwa dotyczącego podatków bez względu na ich rodzaj i nazwę, nałożonych przez Umawiające się Państwa lub ich jednostki terytorialne w zakresie, w jakim

opodatkowanie to nie jest sprzeczne z Umową. Wymiana informacji nie jest ograniczona postanowieniami artykułów 1 i 2.

2. Wszelkie informacje uzyskane przez Umawiające się Państwo zgodnie z ustępem 1 będą stanowiły tajemnicę na takiej samej zasadzie, jak informacje uzyskane zgodnie z ustawodawstwem wewnętrznym tego Państwa i będą mogły być ujawnione jedynie osobom lub organom (w tym sądom albo organom administracyjnym) zajmującym się wymiarem lub poborem, egzekucją lub ściganiem albo rozpatrywaniem odwołań w zakresie podatków, których dotyczy ustęp 1 lub ich nadzorem. Takie osoby lub organy będą wykorzystywać informacje wyłącznie w takich celach. Mogą one ujawniać te informacje w jawnym postępowaniu sądowym lub w postanowieniach sądowych.
3. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mogą być w żadnym przypadku interpretowane jako zobowiązujące jedno z Umawiających się Państw do:
 - a) stosowania środków administracyjnych, które są sprzeczne z ustawodawstwem lub praktyką administracyjną tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
 - b) udzielania informacji, których uzyskanie nie byłoby możliwe na podstawie własnego ustawodawstwa albo w ramach normalnej praktyki administracyjnej tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
 - c) udzielania informacji, które ujawniłyby tajemnicę handlową, gospodarczą, przemysłową, kupiecką lub zawodową albo działalność handlową lub informacji, których udzielanie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*).
4. Jeżeli Umawiające się państwo występuje o informację zgodnie z niniejszym artykułem, drugie Umawiające się Państwo użyje środków służących zbieraniu informacji, aby ją uzyskać nawet jeżeli to drugie Państwo nie potrzebuje tej informacji dla własnych celów podatkowych. Wymóg, o którym mowa w zdaniu poprzednim podlega ograniczeniom, o których mowa w ustępie 3, lecz w żadnym przypadku takie ograniczenia nie mogą być rozumiane jako zezwalające Umawiającemu się Państwu na uchylanie się od udzielenia informacji jedynie dlatego, że nie ma ono wewnętrznego interesu w odniesieniu do takiej informacji.

5. Postanowienia ustępu 3 w żadnym przypadku nie będą interpretowane jako zezwalające Umawiającemu się Państwu na odmowę dostarczenia informacji wyłącznie z takiego powodu, że informacja jest w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, przedstawiciela, agenta lub powiernika albo dotyczy interesów właścicielskich danej osoby.

Artykuł 25

POMOC W POBORZE PODATKÓW

1. Umawiające się Państwa będą udzielały sobie wzajemnie pomocy w egzekucji ich wierzytelności podatkowych. Pomoc ta nie jest ograniczona postanowieniami artykułów 1 i 2. Właściwe organy Umawiających się Państw mogą, w drodze wzajemnego porozumienia ustalić tryb stosowania tego artykułu.
2. Użyte w tym artykule określenie „wierzytelność podatkowa” oznacza kwotę należną z tytułu podatków bez względu na rodzaj i nazwę, nakładanych w imieniu Umawiających się Państw lub ich jednostek terytorialnych, o ile takie opodatkowanie nie jest sprzeczne z niniejszą Umową lub innym międzynarodowym porozumieniem, którego Umawiające się Państwa są stronami, łącznie z odsetkami, karami administracyjnymi i kosztami egzekucji lub kosztami środków zabezpieczających związanych z taką kwotą.
3. Jeżeli wierzytelność podatkowa Umawiającego się Państwa, która podlega egzekucji na mocy ustaw tego Państwa i jest należna od osoby, która w danym czasie nie może na mocy tych ustaw przeszkodzić jej egzekucji, to taka wierzytelność podatkowa na wniosek właściwego organu tego Państwa będzie w celu jej egzekucji przyjęta przez właściwy organ drugiego Umawiającego się Państwa. Taka wierzytelność podatkowa będzie ściągana przez to drugie Państwo zgodnie z jego ustawodawstwem stosowanym w zakresie egzekucji i poboru jego własnych podatków, tak jakby dana wierzytelność podatkowa była wierzytelnością podatkową tego drugiego Państwa.
4. Jeżeli wierzytelność podatkowa Umawiającego się Państwa jest wierzytelnością, w odniesieniu do której to Państwo może na mocy jego prawa podjąć środki zabezpieczające dla potrzeb jej egzekucji, to na wniosek właściwego organu tego Państwa taka wierzytelność podatkowa

będzie przyjęta w celu podjęcia środków zabezpieczających przez właściwy organ drugiego Umawiającego się Państwa, to drugie Państwo podejmie środki zabezpieczające w odniesieniu do wierzytelności podatkowej zgodnie z przepisami jego ustawodawstwa, tak jakby ta wierzytelność podatkowa była wierzytelnością podatkową tego drugiego Państwa, nawet jeżeli w czasie podjęcia takich środków zabezpieczających, wierzytelność podatkowa nie podlega egzekucji w pierwszym wymienionym Państwie lub jeżeli jest należna od osoby, która ma prawo zapobiec egzekucji.

5. Bez względu na postanowienia ustępów 3 i 4, wierzytelność podatkowa przyjęta przez jedno Umawiające się Państwo, w rozumieniu ustępów 3 i 4, nie będzie w tym Państwie podlegać przedawnieniu ani nie przyzna jej się pierwszeństwa stosowanego do wierzytelności podatkowej na mocy ustawodawstwa tego Państwa z uwagi na jej istotę. Ponadto wierzytelność podatkowa przyjęta przez Umawiające się Państwo w rozumieniu ustępów 3 i 4 nie będzie miała żadnego pierwszeństwa w tym Państwie na mocy ustawodawstwa drugiego Umawiającego się Państwa.
6. Postępowanie odnośnie istnienia, wymagalności lub kwoty wierzytelności podatkowej Umawiającego się Państwa nie może być prowadzone przed sądami lub organami administracyjnymi drugiego Państwa.
7. Jeżeli, w jakimś momencie po przedłożeniu wniosku przez Umawiające się Państwo na podstawie ustępów 3 i 4 i zanim drugie Umawiające się Państwo ściągnęło i przekazało daną wierzytelność podatkową pierwszemu Umawiającemu się Państwu, dana wierzytelność podatkowa przestaje być:
 - a) w przypadku wniosku przedłożonego na mocy ustępu 3 - wierzytelnością podatkową pierwszego Umawiającego się Państwa, która podlega egzekucji na mocy ustaw tego Państwa i jest należna od osoby, która w tym czasie nie może na mocy ustawodawstwa tego Państwa zapobiec jej egzekucji; lub
 - b) w przypadku wniosku przedłożonego na mocy ustępu 4 - wierzytelnością podatkową pierwszego wymienionego Państwa w odniesieniu do której to Państwo może na podstawie jego ustawodawstwa podjąć środki zabezpieczające w celu zapewnienia jej egzekucji;

to właściwy organ pierwszego wymienionego Państwa niezwłocznie poinformuje o tym fakcie właściwy organ drugiego Państwa i w zależności od decyzji podjętej przez drugie Państwo, pierwsze wymienione Państwo zawiesi lub wycofa swój wniosek.

8. W żadnym przypadku postanowienia tego artykułu nie mogą być rozumiane jako nakładające na Umawiające się Państwo zobowiązania do:
- a) stosowania środków administracyjnych sprzecznych z ustawodawstwem lub praktyką administracyjną tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
 - b) podejmowania działań sprzecznych z porządkiem publicznym (ordre public);
 - c) udzielania pomocy jeżeli drugie Umawiające się Państwo nie podjęło wszelkich stosownych czynności egzekucyjnych lub zabezpieczających, zależnie od przypadku, na podstawie jego ustawodawstwa lub praktyki administracyjnej;
 - d) udzielania pomocy w przypadkach, w których obciążenie administracyjne dla tego Państwa jest wyraźnie nieproporcjonalne do korzyści jakie może z tego odnieść drugie Umawiające się Państwo.

Artykuł 26

CZŁONKOWIE MISJI DYPLOMATYCZNYCH I URZĘDÓW KONSULARNYCH

Żadne postanowienia niniejszej Umowy nie naruszają przywilejów podatkowych, przysługujących członkom misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych na podstawie ogólnych zasad prawa międzynarodowego lub postanowień umów szczególnych.

ROZDZIAŁ VI

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 27

WEJŚCIE W ŻYCIE

Niniejsza Umowa wejdzie w życie dnia późniejszego, w którym Umawiające się Państwa wymienią drogą dyplomatyczną noty, informując się wzajemnie, iż spełnione zostały wszystkie procedury niezbędne dla nadania Umowie mocy prawnej, odpowiednio w Nowej Zelandii i w Rzeczypospolitej Polskiej i w takim przypadku Umowa będzie miała zastosowanie:

- a) w stosunku do podatku wymierzonego przez Umawiające się Państwa od dochodu, uzyskanego przez osobę nie mającą miejsca zamieszkania lub siedziby w tym Państwie, w odniesieniu do dochodu uzyskanego w dniu 1 stycznia lub po tym dniu, w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym nastąpi wymiana not; oraz
- b) w stosunku do podatków pobranych od zysków, dochodów lub zarobków za każdy rok obrachunkowy zaczynający się:
 - i) w przypadku Nowej Zelandii: w dniu 1 kwietnia lub po tym dniu,
 - ii) w przypadku Rzeczypospolitej Polskiej: w dniu 1 stycznia lub po tym dniu, w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym nastąpi wymiana not.

Artykuł 28

WYPOWIEDZENIE

Niniejsza Umowa pozostaje w mocy do czasu wypowiedzenia jej przez jedno z Umawiających się Państw. Każde Umawiające się Państwo może wypowiedzieć Umowę, przekazując w drodze dyplomatycznej pisemną notyfikację o wypowiedzeniu w dniu 30 czerwca lub przed tym dniem w każdym roku kalendarzowym rozpoczynającym się po upływie pięciu lat od dnia, w którym Umowa wejdzie w życie. W takim przypadku Umowa przestaje być stosowana:

- a) w stosunku do podatku wymierzonego przez Umawiające się Państwo od dochodu uzyskanego przez osobę nie mającą miejsca zamieszkania lub siedziby w tym Państwie, w odniesieniu do dochodu uzyskanego w dniu 1

stycznia lub po tym dniu, w roku kalendarzowym, w którym będzie przekazana notyfikacja o wypowiedzeniu; i

b) w stosunku do innych do podatków od zysków, dochodów lub zarobków osiągniętych w każdym roku obrotowym zaczynającym się:

i) w przypadku Nowej Zelandii w dniu 1 kwietnia, i

ii) w przypadku Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 1 stycznia

w roku kalendarzowym, w którym będzie przekazana notyfikacja o wypowiedzeniu.

Na dowód czego, niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą Umowę.

Sporządzono w dnia roku w dwóch egzemplarzach, w językach polskim i angielskim, przy czym obydwa teksty są jednakowo autentyczne.

**W IMIENIU
RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ**

**W IMIENIU NOWEJ
ZELANDII**

PROTOKÓŁ

Przy podpisaniu Umowy między Nową Zelandią a Rzeczpospolitą Polską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu, niżej podpisani uzgodnili, że następujące postanowienia będą stanowiły integralną część Umowy:

1) W odniesieniu do artykułu 7 ustęp 8:

Rozumie się, że w stosunku do podatków nałożonych przez jedno Umawiające się Państwo na dochód lub zyski osiągnięte przez przedsiębiorstwo z tytułu ubezpieczeń, drugie Umawiające się Państwo przyzna zwolnienie od podwójnego opodatkowania zgodnie z artykułem 21 Umowy.

2) W odniesieniu do artykułu 20:

Uzgodniono, że jeżeli powstaną jakieś części dochodu wchodzące w zakres tego artykułu, właściwe organy Umawiających się Państw przeprowadzą między sobą negocjacje w celu osiągnięcia zadowalającego rozwiązania, w jaki sposób takie dochody powinny być opodatkowane.

Na dowód czego, niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszy Protokół.

Sporządzono w dnia roku
..... w dwóch egzemplarzach, w językach polskim i angielskim,
przy czym obydwie teksty są jednakowo autentyczne.

**W IMIENIU
RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ**

**W IMIENIU NOWEJ
ZELANDII**

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel związania Umową

Wstęp

Umowa została podpisana w Warszawie dnia 21 kwietnia 2005 r. z okazji wizyty w Polsce Premiera Nowej Zelandii Helen Clark. Ze strony polskiej Umowę podpisał Minister Finansów Mirosław Gronicki. Nowa Zelandia była jedynym państwem członkowskim OECD, z którym Polska nie była związana umową podatkową.

1. Informacje ogólne

Stolica: Wellington – 327 tys.; inne większe miasta: Auckland – 910 tys., Christchurch – 312 tys. mieszkańców,

Powierzchnia: 269,057 km²; dwie główne wyspy: Północna i Południowa oraz kilkanaście mniejszych częściowo niezamieszkałych,

Ludność: 3,83 mln, 80% Europejczycy – gł. pochodzenia brytyjskiego, 10% stanowi polinezyjska ludność tubylcza – Maorysi; liczbę Polaków i osób polskiego pochodzenia szacuje się na ok. 5-7 tys.,

Język: angielski (stale wzrasta znaczenie języka maoryskiego),

Mniejszości narodowe: Polinezyjczycy i Melanezyjczycy (ok. 3%),

Główne religie: anglikanie – 24%, prezbiterianie – 18%, katolicy – 15%,

Jednostka monetarna:

	dolar nowozelandzki (ok. 0,48 USD),
PKB per capita:	13 100 USD (2002 r.),
Święto narodowe:	6 lutego (rocznica podpisania Traktatu Waitangi),
Data nawiązania stosunków dyplomatycznych z Polską:	1 marca 1973 r.
Ustrój a organy władzy:	Nowa Zelandia jest demokracją parlamentarną i członkiem Brytyjskiej Wspólnoty Narodów; głową państwa jest królowa brytyjska Elżbieta II reprezentowana przez nowozelandzkiego Gubernatora Generalnego (od 4 kwietnia 2001 r. Dame Silvia Cartwright); ciałem ustawodawczym jest Izba Reprezentantów, której członkowie, w liczbie 120, wybierani są co 3 lata w wyborach powszechnych; wszyscy obywatele w wieku od 18 lat posiadają prawo wyborcze; szefem rządu jest premier (przywódca większości w Izbie Reprezentantów); w skład Gabinetu wchodzi 20 ministrów wybieranych spośród członków parlamentu.

2. Sytuacja gospodarcza

Nowa Zelandia zalicza się do rozwiniętych krajów rolniczo-przemysłowych. Aktualna sytuacja gospodarcza Nowej Zelandii jest stabilna. W 2003 r. osiągnięto 4,4% wzrostu realnego PKB, a inflacja wyniosła 2,7%.

a) rolnictwo – produkty rolne Nowej Zelandii słyną w świecie ze swojej wysokiej jakości. Trzy czwarte dochodów z eksportu pochodzi z rolnictwa. Ok. 50 milionów owiec i 10 milionów sztuk bydła stawia na

pierwszym miejscu w rolnictwie Nowej Zelandii hodowlę zwierząt i produkcję wełny, mięsa i wyrobów mleczarskich. W ostatnich latach wzrosło też znaczenie hodowli kóz i jeleni. Eksport owoców, szczególnie owoców kiwi i jabłek, jest źródłem znacznych dochodów eksportowych. W Nowej Zelandii produkowane są również wysokiej jakości wina,

b) przemysł – do głównych źródeł energii dla szybko rozwijającego się przemysłu należy: gaz naturalny, energia wodna, para geotermiczna, ropa naftowa i węgiel. W oparciu o własne surowce rozwija się przemysł drzewny, przetwórstwo rybne, garbarstwo, produkcja cementu

i nawozów sztucznych, przemysł ceramiczny i szklarski. Do ważnych gałęzi przemysłu zalicza się też przetwórstwo spożywcze, produkcja wyrobów tekstylnych, pojazdów i maszyn. Przemysł ciężki dostarcza żelaza, stali i aluminium. Gaz naturalny, występujący zarówno w dnie morskim, jak i na zachodnim wybrzeżu Wyspy Północnej, wykorzystywany jest w gospodarstwach domowych i w przemyśle. Przetwarzany jest on również na metanol i benzynę syntetyczną, co w 50% pokrywa zapotrzebowanie na paliwa ciekłe,

c) handel – Nowa Zelandia aktywnie uczestniczy w światowej wymianie handlowej, czemu sprzyja dobrze rozwinięty transport morski i lotniczy. Jest jednym z największych na świecie eksporterów wełny oraz baraniny. Do ważnych produktów eksportowych należy drewno i wyroby przemysłu drzewnego, ryby oraz warzywa i owoce. Główne rynki zbytu to: Australia, Wielka Brytania, Japonia, USA, Chiny, Niemcy.

3. Polityka zagraniczna

Jako kraj położony na południowym Pacyfiku, Nowa Zelandia utrzymuje szczególnie bliskie kontakty z krajami tego regionu oraz z Australią. Również z USA utrzymuje bardzo dobre stosunki polityczne. Rządy obu państw prowadzą regularne konsultacje na wysokim szczeblu w

kwestiach istotnych dla obu krajów. Stosunki militarne obu krajów opierają się na sojuszu obronnym Australii, Nowej Zelandii i Stanów Zjednoczonych (ANZUS) zawiązanym w 1951 r., którego sygnatariusze zobowiązali się do działań w zakresie powstrzymania ewentualnego zagrożenia rejonu Pacyfiku (mimo sojuszu z USA i Australią, Nowa Zelandia nie uczestniczyła w wojnie z Irakiem w 2003 r.). Ścisłe stosunki utrzymywane są również z Kanadą, Japonią, Chinami i krajami Azji Południowo-Wschodniej. Tradycyjne związki, płynące z osadnictwa, wymiany kulturalnej i handlowej, łączą Nową Zelandię z Wielką Brytanią i krajami Europy Zachodniej. Rozwój wymiany handlowej doprowadził również do ożywienia kontaktów Nowej Zelandii z krajami Europy Środkowo-Wschodniej, Bliskiego Wschodu i Ameryki Łacińskiej.

Nowa Zelandia jest aktywnym członkiem Organizacji Narodów Zjednoczonych, Brytyjskiej Wspólnoty Narodów, WTO, OECD oraz takich organizacji regionalnych jak APEC, ASEAN Regional Forum i Forum Wysp Pacyfiku. Jest również członkiem Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju oraz grupy „24” państw.

Polityka zagraniczna Nowej Zelandii opiera się tradycyjnie na sojuszu i współpracy z Australią i ze Stanami Zjednoczonymi oraz przynależności do Commonwealthu. Priorytet mają stosunki z Australią, która jest najważniejszym partnerem w dziedzinie obrony, bezpieczeństwa oraz współpracy gospodarczej i wymiany handlowej. W trakcie wizyty Premiera

D. Lange w Australii w sierpniu 1988 r. podpisano układ o utworzeniu całkowicie zintegrowanego systemu gospodarczego, w wyniku którego Australia i Nowa Zelandia mają stanowić wspólny rynek. Nowa Zelandia jest jednym z państw-inicjatorów układu w sprawie utworzenia na południowym Pacyfiku strefy bezatomowej, podpisanego w Raratonga w 1985 r. Działalność Nowej Zelandii w dziedzinie pomocy gospodarczej obejmuje głównie kraje wyspiarskie południowego Pacyfiku oraz kraje ASEAN. Pomoc dla krajów rozwijających się jest udzielana również przez organizacje międzynarodowe, do których zalicza się Program

Rozwoju Narodów Zjednoczonych, Światowy Program Żywności, Fundusz Wspólnoty Brytyjskiej dla Rozwoju Współpracy Technicznej, Międzynarodowe Stowarzyszenie Rozwoju oraz Azjatycki Bank Rozwoju. Pomoc jest udzielana również przez organizacje i osoby prywatne.

Na podkreślenie zasługuje wzrastająca rola Nowej Zelandii na arenie międzynarodowej. Świadczy o tym między innymi wybór dnia 1 września 1999 r. M. Moora na stanowisko Dyrektora Generalnego WTO – Międzynarodowej Organizacji Handlu, jak i objęcie od dnia 1 kwietnia 2000 r. przez byłego Ministra Spraw Zagranicznych Nowej Zelandii D. Mc Kinnona funkcji Sekretarza Generalnego Wspólnoty Brytyjskiej.

4. Stosunki dwustronne między Polską a Nową Zelandią

Stosunki dyplomatyczne na szczeblu ambasad zostały nawiązane dnia 1 marca 1973 r. Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Wellington jest kierowana przez chargé d'affaires a.i. Ambasador RP w Australii jest akredytowany w Nowej Zelandii. Do dnia 20 kwietnia 2005 r. Ambasador Nowej Zelandii w Polsce był akredytowany z Berlina. W czasie oficjalnej wizyty w Polsce w kwietniu 2005 r. Premier Nowej Zelandii Helen Clark dokonała otwarcia Ambasady Nowej Zelandii w Warszawie z rezydującym Ambasadorem.

W 1988 r. przebywała z wizytami w Polsce delegacja parlamentarna Nowej Zelandii na czele z Przewodniczącym Parlamentu Kerry Burke oraz z Przewodniczącym Izby Reprezentantów Douglasem Kidem.

Również w 1988 r. (luty) do portów nowozelandzkich zawinął żaglowiec „Dar Młodzieży” (przy okazji wizyty w Australii w związku z 200-leciem osadnictwa europejskiego). W marcu 1990 r. przebywała w Polsce misja dyplomatyczno-gospodarcza Nowej Zelandii pod przewodnictwem Ministra Spraw Zagranicznych i Handlu Mike K. Moore.

W sierpniu 1990 r. miała miejsce oficjalna wizyta delegacji Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w Nowej Zelandii, w maju 1991 r. – Ministra Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej prof. K. Skubiszewskiego, a w marcu 1993 r. – Premiera Nowej Zelandii James'a Bolger'a (lider Partii Narodowej) w Polsce.

W marcu 2001 r. w Nowej Zelandii przebywała polska delegacja z Sekretarzem Stanu w Ministerstwie Gospodarki B. Błaszczkiem i Podsekretarzem Stanu w Ministerstwie Finansów K. Nersem, która odbyła szereg spotkań z przedstawicielami rządu i kół biznesowych.

W dniach 7-8 maja 2002 r. w Polsce złożył oficjalną wizytę Minister Spraw Zagranicznych i Handlu Nowej Zelandii Philippe Goff. Minister P. Goff został przyjęty przez Prezydenta RP A. Kwaśniewskiego, Wicepremiera M. Pola oraz Wicemarszałków Sejmu i Senatu. W trakcie wizyty odbyły się rozmowy plenarne oraz doszło do spotkania z Sekretarzem Stanu w Min. Gospodarki A. Szarawarskim.

We wrześniu 2002 r. odwiedził Warszawę Richard Grant, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i Handlu Nowej Zelandii, który odbył spotkania w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi i Ministerstwie Gospodarki.

W marcu 2003 r. Minister W. Cimoszewicz złożył wizytę w Nowej Zelandii, przeprowadził rozmowy z Ministrem P. Goffem, został przyjęty przez Premier H. Clark. Premier Helen Clark ogłosiła decyzję rządu Nowej Zelandii o utworzeniu Ambasady Nowej Zelandii w Warszawie (wrzesień 2004 r.). W maju 2005 r. wizytę w Polsce złożyła Jim Sutton – Minister ds. Negocjacji Handlowych, Rolnictwa i Leśnictwa. W lipcu 2005 r. odbyło się spotkanie Prezydenta A. Kwaśniewskiego z Premier Helen Clark podczas Międzynarodowej Konferencji w Londynie.

Stosunki gospodarcze sprowadzają się do wymiany handlowej (w oparciu o umowę handlową z lipca 1965 r.). Dnia 1 lipca 1986 r. Nowa

Zelandia jako pierwsza przyznała Polsce preferencyjny status celny w ramach Generalnego Systemu Preferencji (GSP). W 1992 r. pojawiła się nowa forma współpracy – w dziedzinie eksploatacji zasobów ryb w nowozelandzkiej 200-milowej morskiej Strefie Ekonomicznej. Wg rejestrów połowowych rok 1997 zamknął się wpływami z tego tytułu w wysokości ok. 10 mln USD. Niestety w roku 2001 ta forma współpracy praktycznie zanikła.

Struktura wymiany handlowej

Obroty handlowe Polski z Nową Zelandią, na przestrzeni ostatnich kilku lat, wg danych Ministerstwa Gospodarki, przedstawiają się następująco:

Rok	1998	1999	2000	2001	2002
Eksport	41,7 mln USD	2,4 mln USD	3,2 mln USD	2,3 mln USD	2,2 mln USD
Import	9,8 mln USD	8,3 mln USD	15,2 mln USD	10,7 mln USD	11,2 mln USD
Obroty	51,5 mln USD	10,7 mln USD	18,4 mln USD	13,0 mln USD	13,4 mln USD
Saldo	31,9 mln USD	-5,9 mln USD	-12,0 mln USD	-8,4 mln USD	-9,0 mln USD

Wg danych za 6 miesięcy 2003 r. obroty handlowe wyniosły 8,2 mln USD, eksport Polski do Nowej Zelandii wyniósł 0,9 mln USD. Polska do Nowej Zelandii eksportuje przede wszystkim ciągniki, sieci i statki rybackie, opony oraz szkło gospodarcze i kryształ, natomiast importujemy świeże owoce, wełnę, mięso rybne oraz sery i twarogi.

Problematyka polonijna

W ostatnim okresie ożywiły się kontakty Polonii nowozelandzkiej z krajem. Podstawowy trzon Polonii stanowią wychodźcy okresu drugiej wojny światowej (m.in. w 1944 r. ok. 800 polskich dzieci przetransportowano z Bliskiego Wschodu). Ponadto znaczna grupa Polaków osiadła tam w latach osiemdziesiątych. Właśnie jej członkowie najczęściej zabiegają o odnowienie związków z Polską.

Do rozwoju działalności polonijnej i kontaktów z Polską niewątpliwie przyczynia się działalność Konsulatu RP w Auckland kierowanego przez Konsula Honorowego Johna Roy-Wojciechowskiego, który rozpoczął swoją działalność dnia 26 marca 1999 r. W maju 2002 r. rozpoczął działalność Konsul Honorowy Nowej Zelandii w Warszawie – Bogumił Szklarzewicz.

5. Potrzeba zawarcia umowy podatkowej

W związku z realną perspektywą rozwoju dwustronnych stosunków zaszła potrzeba zawarcia umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. Umowa będzie sprzyjać wymianie dóbr, kapitałów i osób. Stworzy ona w dwustronnych stosunkach sytuację prawną, dzięki której dochód osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na obszarze jednego państwa, a osiągany na obszarze drugiego państwa będzie w wielu przypadkach opodatkowany tylko w jednym państwie, a nie w obydwu, jak to ma miejsce w sytuacji bezumownej. Wyeliminowanie podwójnego opodatkowania jest niezbędnym warunkiem zacieśnienia dwustronnych stosunków gospodarczych i kulturalnych. W czasie wizyty w Polsce Premier Helen Clark omówione zostały założenia intensyfikacji dwustronnych stosunków gospodarczych między Polską a Nową Zelandią ze szczególnym uwzględnieniem inwestycji nowozelandzkich w Polsce.

II. Dotychczasowy a projektowany stan prawny

W stosunkach polsko-nowozelandzkich jest to pierwsza umowa tego rodzaju. W związku z tym wszystkie uregulowania stanowią novum w tym zakresie.

Jej szczegółowe postanowienia określają, które podmioty, w jakim zakresie i na jakich zasadach będą opodatkowane w jednym lub w drugim państwie, albo jeżeli w obu państwach – to w państwie źródła według obniżonej stawki.

I tak:

- 1) w odniesieniu do zakładu w przypadku prac budowlanych, montażowych lub instalacyjnych ustala się okres 12 miesięcy dla faktycznego zwolnienia z opodatkowania dochodu z takich prac;

w przypadku usług, włączając usługi konsultingowe i usługi wolnych zawodów, zakład powstaje, gdy taka działalność jest wykonywana przez okres lub okresy przekraczające łącznie 183 dni w każdorazowym 12-miesięcznym okresie zaczynającym się lub kończącym w danym roku osiągnięcia dochodu;
- 2) dochód osiągany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z majątku nieruchomego (włączając dochody z eksploatacji gospodarstwa rolnego lub leśnego) położonego w drugim Umawiającym się Państwie może być opodatkowany w tym drugim Państwie;
- 3) zyski osiągnięte przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa z eksploatacji w transporcie międzynarodowym statków morskich lub statków powietrznych podlegają opodatkowaniu tylko w tym państwie, w którym ma siedzibę przedsiębiorstwo eksploatujące środki transportu;

- 4) zyski z przeniesienia własności statków morskich lub statków powietrznych eksploatowanych w transporcie międzynarodowym oraz majątku ruchomego związanego z ich eksploatacją podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się siedziba prawna przedsiębiorstwa zbywającego środki transportu lub mienie związane z taką eksploatacją;
- 5) dochód artystów i sportowców mających miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie uzyskany z osobiście wykonywanej w tym charakterze działalności w drugim Umawiającym się Państwie będzie opodatkowany w tym drugim państwie;
- 6) emerytury i inne podobne świadczenia wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z tytułu wcześniejszej pracy najemnej podlegają opodatkowaniu tylko w tym państwie;
- 7) emerytury oraz inne podobne świadczenia wypłacane w ramach ustawodawstwa o ubezpieczeniach społecznych Umawiającego się Państwa osobie posiadającej miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie podlegają opodatkowaniu tylko w tym drugim państwie.

Umowa przewiduje również opodatkowanie niektórych dochodów w obydwu państwach, z tym że w państwie, w którym znajduje się źródło dochodu, wymierzony podatek zostanie obniżony w stosunku do ogólnie obowiązujących stawek w danym państwie. I tak:

- 1) dywidendy wypłacane przez spółkę mającą siedzibę w Umawiającym się Państwie osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym drugim państwie. Jednakże dywidendy te mogą być opodatkowane także w państwie i według prawa tego państwa, w którym spółka wypłacająca dywidendę ma swoją siedzibę, lecz jeżeli ich faktyczny właściciel ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym drugim

państwie, to podatek nie może przekroczyć 15% kwoty dywidend brutto;

- 2) odsetki powstające w Umawiającym się Państwie i wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym drugim państwie. Jednakże odsetki takie mogą być opodatkowane także w tym państwie, w którym powstają, i zgodnie z ustawodawstwem tego państwa, ale jeżeli odbiorca odsetek jest ich właścicielem, to podatek nie może przekroczyć 10% kwoty brutto tych odsetek;
- 3) należności licencyjne powstające w Umawiającym się Państwie i wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym drugim państwie. Jednakże takie należności licencyjne mogą być opodatkowane także w tym państwie, w którym powstają, i według prawa tego państwa, lecz podatek taki nie może przekroczyć 10% kwoty brutto należności licencyjnych.

Umowa zawiera postanowienia dotyczące metod unikania podwójnego opodatkowania. Są one odrębne dla Nowej Zelandii i dla Polski.

W Nowej Zelandii podatek zapłacony w Polsce od dochodu uzyskanego przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Nowej Zelandii będzie zaliczany na poczet podatku nowozelandzkiego należnego w odniesieniu do takiego dochodu.

W Polsce będą stosowane dwie metody:

- a) wyłączenie z progresją w odniesieniu do podatku od dochodu osiąganego przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, który podlega zgodnie z Umową opodatkowaniu w Nowej Zelandii,
- b) w odniesieniu do dywidend, odsetek, należności licencyjnych i składek ubezpieczeniowych podatek zapłacony w Nowej Zelandii przez osobę

mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce będzie odliczony od podatku tej osoby należnego od pozostałego dochodu.

Umowa jest oparta na najnowszej wersji Modelowej Konwencji Podatkowej OECD, zawiera ona szeroko rozbudowane postanowienia dotyczące równego traktowania podatkowego w stosunkach dwustronnych, wzajemnej pomocy administracyjnej w egzekucji należności podatkowych oraz praktycznie nieograniczonej wymiany informacji między organami podatkowymi obu państw.

Postanowienia tych artykułów będą skutecznie zapobiegać unikaniu i uchylaniu się od opodatkowania podatników obu państw.

III. Skutki zawarcia Umowy

Główne skutki zostały omówione w pkt I.5. Jej zawarcie stworzy korzystne warunki do zacieśnienia dwustronnych stosunków gospodarczych.

Umowa nie pociągnie za sobą żadnych zobowiązań finansowych Skarbu Państwa. Jej realizacja będzie finansowana w ramach bieżącego budżetu Ministerstwa Finansów.

IV. Tryb związania Rzeczypospolitej Polskiej Umową

Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443 oraz z 2002 r. Nr 216, poz. 1824) Umowa będzie podlegała ratyfikacji, za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, ponieważ będzie wypełniać przesłanki określone w art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483). Artykuły 10, 11 i 12 Umowy będą określać stawki podatkowe. Stanowi to zgodnie z art. 217 Konstytucji RP dziedzinę, w której Konstytucja wymaga ustawy.

1) podmioty prawa krajowego, których dotyczy Umowa

Minister Finansów będzie sprawował nadzór nad realizacją Umowy. Zapisy Umowy będą miały zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw i osób fizycznych uczestniczących w dwustronnych stosunkach między Polską

a Nową Zelandią oraz do organów polskiej administracji podatkowej stosujących postanowienia Umowy w polsko-nowozelandzkich stosunkach gospodarczych i kulturalnych.

2) sposób, w jaki Umowa dotyczy spraw uregulowanych w prawie wewnętrznym

Następujące akty prawne są związane z przedmiotową Umową:

- ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

3) środki prawne, jakie powinny zostać przyjęte w celu wykonania Umowy

Wejście w życie Umowy nie powoduje konieczności dokonania zmian w ustawodawstwie wewnętrznym, ponieważ postanowienia Umowy nie będą odbiegać od obowiązującego ustawodawstwa. Należy zaznaczyć, że polskie ustawodawstwo w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych i prawnych przewiduje odrębne zasady opodatkowania na podstawie ratyfikowanych umów międzynarodowych. Przepisy zawarte w Umowie ustalą jasne zasady opodatkowania oraz metody unikania podwójnego opodatkowania. Ratyfikacja zapewni jej miejsce w systemie polskiego prawa podatkowego i możliwość bezpośredniego stosowania jej przepisów.